

ADDENDA

PER ENTENDRE EL MÓN

RAFAEL VALLBONA

Conec una bona colla de gent que no llegeix mai novel·les. I no és

que no llegeixin. Són doctors, professors universitaris o investigadors; humanistes o científics. Presumeixen de no llegir mai novel·les (es nota pel desdeny amb què ho diuen) perquè ho troben vulgar, a penes una distracció per a un auditori poc format. Ells llegeixen assaig, història o saberuts volums de ciències tan vagues com la sociologia. Ells mai no compartiran la premissa del professor de Pedagogia Internacional, **Enric Prats** qui, a *Aprendre de lletres (UB)*, sosté que «L'educació té molt de ficció, així com la narrativa té molt de pedagogia». O sigui: que l'aprenentatge és un procés que es construeix també des d'àmbits no estrictament científics, així com l'art és una forma vàlida d'interpretar (i interpel·lar) la realitat.

Per exemple. Per entendre algunes de les claus socials de la crisi generada a partir del *crack* del 29 als EUA, no hi ha millor font que novel·les com *Els raïms de l'ira* (**John Steinbeck**), *Collita de sang* (**Dashiell Hammet**) o *Oi que maten els cavalls* (**Horace McCoy**). Els diaris de l'època, en mans de grups com els **Hearts**, ja eren poc de fiar. Però, a més, només les novel·les donaven la dimensió humana del conflicte. El nou periodisme (**Hunter Thompson**, **Tom Wolfe**, **Gay Talese**) encara era lluny, però les coses ja apuntaven a la idea de la capacitat natural que té el relat literari per comprendre el món.

Evitar la lectura de novel·les (el gènere i l'autor va a gustos) és una mena de sectarisme, una autolimitació intel·lectual que sovint demostra que el coneixement es construeix sense voluntat d'entendre, ni per curiositat, allò que passa al voltant nostre.